

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
Radojica Vučković i Marko Cerovac
31000 Osijek, Kapucinska 23/1, Hrvatska
tel. 031 201 079, fax 031 200 653, mob. 098 252 945, 099 803 2227
OIB 57903660959, IBAN HR7225000091102100736

U Osijeku, 07.03.2025.

UPRAVNOM SUDU U OSIJEKU
Na br. Us I-1238/2023
za
VISOKI UPRAVI SUD RH

TUŽITELJ: NOVI METALI d.o.o., Osijek, Sv. Leopolda Bogdana Mandića 33,
OIB 95293640785

TUŽENIK: RH MISTARSTVO FINACIJA,
Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb
OIB: 18683136487

Ž A L B A

Protiv Presude Us I-1238/2023 od 12.02.2025

Pobijanom Presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja radi poništavanja Rješenja Ministarstva financija RH Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klasa: UP/II-471-02/23-01/80, Ur.broj: 513-04-23-2 od 23.08.2023. godine, kao i Rješenje Ministarstva financija RH, Porezne uprave, Područni ured Osijek, Klasa: UP/I-471-02/22-01/157, Ur.broj: 513-07-14-0202/20-23-3 od 23.01.2023. godine.

Protiv citirane presude tužitelj ulaže ovu žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava

Pobijana Presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati budući nema razloga o odlučnim činjenicama, dok oni navedeni razlozi o istima su nejasni i proturječni, odnosno iz utvrđenih činjenica izvode se pogrešni zaključci, čime je počinjena bitna povreda ZPP iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

Prvostupanjski sud nije proveo dokaze koje je tužitelj predložio u svojoj tužbi zbog čega nije niti mogao utvrditi odlučne činjenice, te se stoga kao osnovanim ukazuju i žalbeni razlozi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, a upitan je i žalbeni razlog iz čl. 354. st. 2. toč. 6. budući na način kako je donesena prvostupanjska presuda tužitelju nije niti dana mogućnost raspravljanja pred sudom.

Razlozi koji se navode u osporavanoj presudi zapravo su prepisani razlozi koje u svojim upravnim aktima navodi tuženik, bez kritičke analize istih i bez analize razloga odnosno utvrđivanja činjenica provođenjem dokaza koji su navedeni i predloženi u tužbi, pod čime prvenstveno podrazumijevamo provođenje neovisnog financijsko knjigovodstvenog vještačenja.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude, odnosno osporavanih upravnih akata, nije moguće zaključiti iz kojeg razloga je tuženik povećao poreznu osnovicu i utvrđuje poreznu obvezu tužitelju, odnosno je li to učinjeno zbog:

- navodne nevjerodostojnosti knjigovodstvene dokumentacije temeljem koje je tužitelj zaprimio robu i u svom knjigovodstvu knjižio račune ispostavljene od strane svog dobavljača i temeljem kojih je koristio pravo na odbitak pretporeza, ili
- što roba koja je navedena u računima navodno uopće nije isporučena tužitelju od strane njegova dobavljača?

No, niti jedan od naprijed navedenih razloga nije pravno i činjenično utemeljen, a prvostupanjski sud nije niti pokušao utvrđivati zakonitost i pravilnost upravnih akata.

Suprotno navodima i „utvrđenju“ upravnih tijela, koje neargumentirano prihvaća prvostupanjski sud, tužitelj posjeduje svu vjerodostojnu dokumentaciju o isporuci odnosno preuzimanju otpada, a to su otpremnice i primke koje su priložene uz račune ispostavljene od strane dobavljača Sekundaria d.o.o., koji potpuno i istinito odražavaju nastale poslovne događaje, a najbitnije da je roba stvarno postojala i isporučena tužitelju od strane dobavljača.

Zakon o računovodstvu daje određenje vjerodostojnosti knjigovodstvene isprave (pisane ili sastavljene kao elektronički zapis). Prema Zakonu o računovodstvu vjerodostojna je knjigovodstvena isprava, isprava čiji sadržaj samostalno ili povezan sa sadržajem drugih vjerodostojnih knjigovodstvenih isprava navedenih u toj ispravi (primjerice ugovor, dostavnica, otpremnica i sl.), točno, jasno i potpuno odražava činjenično stanje relevantno za određeni poslovni događaj koji ima za posljedicu knjigovodstvene promjene, te ako je potpisana od osobe koja jamči za njezinu vjerodostojnost.

Odlučna činjenica o kojoj ovisi osnovanost osporavanja računa tijekom poreznog nadzora a temeljem kojih je tužitelj koristio pravo na odbitak pretporeza jeste je li tužitelju isporučena roba navedena u tim računima.

Svi, po tuženiku nepriznati, računi koji su izdani od strane dobavljača Sekundaria j.d.o.o. koji su proknjiženi u poslovnim knjigama tužitelja, sadržavaju sve podatke propisane čl. 79. Zakona o porezu na dodanu vrijednost. Također postoji vjerodostojna prateća dokumentacija (otpremnice) iz kojih se može utvrditi da je roba navedena u spornim računima stvarno isporučena tužitelju, a koja je sukladno st. 3. čl. 66. OPZ-a pretvorena u knjigovodstvu tužitelja u elektroničke zapise, kao primke.

Bitno je za naglasiti da je roba (sekundarne sirovine, otpad) navedena u osporenim računima stvarno postojala, te da je isporučena tužitelju od strane dobavljača, što se može utvrditi i iz drugih nespornih činjenica, a ne samo na temelju osporavanih isprava kao priložima nepriznatih računa, da je sporne račune tužitelj u cijelosti podmirio svom dobavljaču društvu Sekundaria d.o.o., te da postoje dokazi da je tužitelj istu tu robu dalje prodao svojim kupcima, što nedvojbeno ukazuje da je roba stvarno postojala.

Stoga je nejasno temeljem čega sud izvodi zaključak pod toč. 23. obrazloženja da tužitelj nije u tijeku postupka nadzora, a niti kasnije, ponudio vjerodostojne dokaze da mu je od strane dobavljača isporučena predmetna roba.

To se odnosi i na zaključak naveden pod toč 24. obrazloženja, koji je u suprotnosti s utvrđenjem pod toč. 23. i gdje se navodi da postoje primke i otpremnice, ali da se iste ne mogu smatrati eksterno pisanim dokumentima prema računovodstvenim standardima.

O ovom pitanju jedino neovisni knjigovodstveni vještak može dati vjerodostojno mišljenje.

Dakle, sve naprijed navedene činjenice Sud je trebao utvrditi provođenjem financijsko-knjigovodstvenog vještačenja kako je predloženo u tužbi, a ne prepisivanjem stavova tuženika iz osporavanih upravnih akata.

Prvostupanjski sud pogrešno tumači odnosno (ne)primjenjuje Presudu Međunarodnog suda za ljudska prava (C-80 i C-142/11, EU:C:2012:373) od 21.06.2012. godine u slučaju Mahageben i David u kojoj se između ostalog navodi:

„Sud je u tom predmetu osobito presudio, u toj presudi, da porezna uprava ne može općenito zahtijevati od poreznog obveznika koji želi ostvariti pravo na odbitak PDV-a, s jedne strane, da provjeri je li izdavatelj računa za robu i usluge na temelju kojega je zatraženo izvršavanje prava na odbitak porezni obveznik, je li raspolagao predmetnom robom i je li je mogao isporučiti te je li ispunio svoje obveze prijavljivanja i plaćanja PDV-a kako bi se uvjerio da ne postoje nepravilnosti ili utaja kod trgovaca koji su se nalazili ranije u transakciji ili, s druge strane, da raspolaže dokumentima u tom pogledu.

Naime, načelno su porezna tijela dužna provoditi potreban nadzor poreznih obveznika kako bi otkrila nepravilnosti i utaje PDV-a te izricati sankcije poreznom obvezniku koji je te nepravilnosti ili te utaje počinio, pri čemu ta tijela ne mogu prenijeti svoje zadatke nadzora na porezne obveznike.“

Presude Međunarodnog suda na koje se prvostupanjski sud i tuženik pozivaju, pored toga što su donesene prije naprijed citirane Presude, nisu primjenjive u ovoj konkretnoj stvari. Upravo je ova presuda Međunarodnog suda za ljudska izravno primjenjiva i identična ovoj pravnoj stvari. Suprotno navodima tuženika, tužitelj kao kupac ne može niti uopće ima bilo kakve mogućnosti provjeravati od koga je njegov dobavljač nabavio robu i je li tu nabavu pravilno knjižio u svojim poslovnim knjigama. **TO JE UPRAVO POSAO Porezne uprave!**

Presude na koje se poziva tuženik, mogu se odnositi na slučajeve kada se ne može utvrditi:

- dobavljač - što u konkretnom nije slučaj, budući je dobavljač Sekundaria j.d.o.o. postojao, uredno je bio registriran i poslovao;
- podrijetlo odnosno legalna nabava - što također u konkretnom nije slučaj, budući se radi o otkupu sekundarnih sirovina, otpada, koji je obavljao dobavljač, te dokumentaciju o otkupu (otkupne blokove) mora posjedovati osoba koja vrši otkup, ovdje dobavljač, a ne tužitelj kome je taj prikupljeni i sortirani otpad ispušten.

Isto tako i presude Suda Europske unije na koje se tuženik poziva u pobijanom drugostupanjskom rješenju upravo govore o tome da je u ovakvim predmetima potrebno utvrditi je li isporuka stvarno obavljena poduzetniku.

U konkretnom slučaju upravo iz činjenica da je dobavljač tužitelja (Sekudaria j.d.o.o.) ispostavila tužitelju račune za isporučenu robu, da postoje potpisane otpremnice o isporuci i primitku robe, da su ispostavljeni računi u cijelosti plaćeni, da je istu tu robu tužitelj dalje plasirao svojim kupcima, nedvojbeno se može utvrditi da je roba navedena u računima, koje ne priznaje tuženik, stvarno postojala.

Slijedom navedenog tužitelj predlaže da Visoki upravni sud RH usvoji žalbu tuženika, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz obvezu naknade prouzročenih troškova.

Tužitelj traži trošak:

- Sastav tužbe – 2.287,50 Eur-a
- PDV 25% - 571,86 Eur-a

ZA TUŽITELJA:

Radojica Digitalno potpisao:
Vučković Radojica Vučković
Datum: 2025.03.07
10:43:01 +01'00'